

continguts en la Sala Gelabert. També els sorprengué el conjunt del Museu, en especial la secció de pre-història, no creguent-se que Olot posseís una tan important manifestació de cultura; deixant altament complascut a n' el president de dita institució Sr. Escubós que els anava mostrant lo que ell amb tanta paciència ha anat acumulant amb l'auxili dels seus companys de Junta.

A la tarda visitaren els cràters de Sta. Margarida, Croscat, Sacot, Rocanegra i Puigestrol omplint-se les butxaques i sarrons de curiosíssims exemplars per a l'estudi dels minerals d'aquesta regió volcànica.

I finalment al vespre donà el Dr. Faura, previa presentació feta pel naturalista Sr. A. Bolós, una conversa sobre volcanisme, en el Centre Catòlic. Explicà les tres manifestacions del volcanisme: terratremols, volcans i *geisers* o siguin els volcans d' aigua. Va exhibir interessants projeccions dels efectes dels terratremols, de les corrents de lava fosa que surten dels volcans en erupció les que al pendres o solidificar-se constitueixen en nostres valls les cingleres de pedra ferral o basalt de les Planes i Amer i de St. Joan les Fonts i Castellfullit.

També explicà la formació i origen dels terrers de nostra comarca que no son deguts a n' el volcanisme, o siguin els que's depositaren en forma de pedres i fang arrastrats per els rius que, procedents del Pirineu i Montseny, desembocaven en els mars que cobrien les terres on més tard atravessaren les corrents de pedra fosa que formaren els cràters i cingleres de que hem fet esment.

La darrera obra de l' Unamuno

Niebla, és l'història d' un home que surt de la inconsciència i aprèn d' estimar les coses del món mercès a una dona que l'etzàr posa al seu camí. I la *Niebla* es aqueixa inconsciència, el desconeixement de les infinites mudances de la vida, del medi plé de llum on viu. Després, sab meravellar-se de tot i aprecia la bellesa i aima les exquisites coloracions de la feminitat. I l' hora tràgica del desenllaç, la fugida del primer amor, símbol, el torna a la *niebla*, mes no a la *niebla* de l'inconsciència sinó al dubte i a la follia. Aleshores l'autor no té més remei que fer-lo morir i l'hi anuncia autoritariament la seva mort inevitable. L'epitafi el posa el goç, un goç filòsof, que en dies més felissos fou l'intim confident de l'home.

Dintre de les tendències estructurals de la no-

vel·la moderna no sabriem pas un lloc a n' aquesta darrera producció del mestre Unamuno. Ell l' anomena *Niebla* quelcom diferent de *novel·la* encar que pren la seva apartant-se dels antics motllos. No és pas una novel·la filosòfica ni la filosofia d'una novel·la. El pensador escèptic rublert de fina ironia sorgeix per tot i en un dels darrers capítols és també personatge vivent i definidor de situacions. Té visions hermoses de realitat, d' un naturalisme vivíssim i potser massa plàstiques i cruents. Es com un drama en el que el tramoista prengué part en l'acció.

CARLES BADIA I MALAGRIDA.

NOTES D'ART

LES ARTS I ELS ARTISTES. — Aquesta societat està composta d' elements verdaderament diferents i fins oposats. Passa en ella lo que no passa en cap més de les altres societats quan exposen en corporació: que guarda una essencial unitat en la valor de les obres de cada un dels exposants. Aixó, doncs, indica com la seva actuació és encoratjadora, per haver donat unitat a una pila d'elements dispersos que avui influeixen en gran manera en el moviment artístic barceloní. Aquesta influència hauria sigut, sens dubte, nul·la a no existir aquesta societat que ha produït una aital unitat d'esperit, essencial en totes les coses.

Exposa En Ivo Pascual, mestre de la nostra Escola de Belles Arts, En Ricard Canals, En Joan Colom, En Domingo Carles, de tots els quals ja haureu sentit parlar-ne en diaris i revistes; però convé una lleugera detenció davant de les teles de Feliu Elias (Apa), qui exposa quatre retrats d' un interès capital: en aquestes teles no hi ha ni més ni menys que la persona del retratat, acompanyada d' una realitat tan subtil que és l'encant de tots els sensibles d'esperit, amateurs i persones de gust.

Després no oblidarem En Pidelasorra qui, després d' una llarga temporada allunyat de la vida de pintor, avui torna bastant canviat, especialment en la manera. La seva vella escola fou l'impressionisme, i ara la seva manera és més aviat d'una pintura analítica intel·ligentíssima, però amb gran perill de caure en una certa fredor i falta de calitat en alguna cosa.

I per acabar, En Joan Mercadé exposà una sola tela que està de plé dins la pintura moderna amb gran influència de Cezanne, — el pintor francès de últims del segle passat, del qual deriven totes les tendències i escoles modernes. Té interès per més que li falta una mica de calitat en els objectes pintats, patint-ne molt la força tècnica i d'estructura amb que està executada.